

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 534/05
14.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, и саветника Миле Бандуке, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА због кривичног дела из чл. 168. ст. 1. КЗ РС, решавајући о жалби браниоца оптуженог адв. АБ изјављеној потив пресуде Окружног суда у Београду К. бр. 165/03 од 15. 1. 2004. године, после седнице већа одржане дана 14. 6. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Београду К. бр. 165/03 од 15. 1. 2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом је оглашен кривим оптужени АА због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС и за то дело осуђен на казну затвора у трајању од 7 месеци.

Истом пресудом законски заступник оштећеног ББ је ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парницу.

Одлучено је да трошкови поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Против те пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се жалба уважи и укине пресуда Окружног суда у Београду, предмет врати истом суду на поновно суђење или пак преиначи у погледу одлуке о казни у смислу навода жалбе.

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктж. 667/05 од 11. 4. 2005. године предложио да се жалба као неоснована одбије, а првостепена пресуда потврди.

После одржане седнице већа Врховни суд је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу чл. 380. ЗКП и по оцени навода изнетих у жалби нашао:

Првостепена пресуда не садржи повреде закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (чл. 380. ст. 1. тач. 1. и 2. ЗКП), па дакле ни битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 368. ст. 1. тач. 11. ЗКП на коју се у жалби указује.

Побијајући првостепену пресуду по том основу у жалби се наводи да је изрека првостепене пресуде противречна разлозима пресуде, да су дати разлози пресуде нејасни, а да о одређеним битним чињеницама пресуда уопште не садржи разлоге. С тим у вези се указује да се у изреци пресуде наводи да је оптуженом као малолетнику била изречена васпитна мера појачан надзор родитеља уз помоћ органа старатељства пресудом Км. 424/01 од 28. 3. 2002. године иако се васпитна мера изриче само решењем, што изреку чини нејасном, а и противречном образложењу пресуде јер из изреке проистиче да оптужени коме је била изречена васпитна мера као малолетнику није осуђиван, а у образложењу пресуде стоји да је оптужени осуђиван.

Врховни суд међутим, налази да су ови наводи неосновани. То што у изреци пресуде стоји да је оптуженом пресудом, уместо решењем, изречена васпитна мера представља очигледну погрешку у писању будући да се васпитна мера може изрећи само решењем, па наведена погрешка изреку не чини нејасном. Поред тога, не стоји ни противречност изреке и образложења пресуде јер навођењем у образложењу пресуде (страна 4.): "читањем извештаја из КЕ за оптуженог утврђена је његова ранија осуђиваност, а како је то наведено у изреци пресуде", јасно је да се мисли на васпитну меру која је оптуженом раније као малолетнику изречена.

Неоснован је и навод жалбе да су нејасни разлози пресуде о томе зашто првостепени суд није прихватио одбрану оптуженог у делу у коме је он исту изменио у односу на претходни поступак.

Првостепена пресуда садржи сасвим довољно прихватљивих разлога о свим одлучним чињеницама, па и о томе зашто првостепени суд није прихватио исказ оптуженог у делу где је износио шта је урадио са мобилним телефоном одузетим од оштећеног, а прихватио исказ оптуженог у делу где је у потпуности признао извршење дела, па је неоснован и навод жалбе да првостепени суд није дао разлоге о томе да ли прихвата одбрану оптуженог у делу у коме је он признао извршење дела.

У даљем образложењу жалбе се истиче да је првостепени суд погрешно утврдио да је оптужени осуђивано лице, као и да је суд пропустио да изврши психолошко и неуропсихијатријско вештачење оптуженог ради утврђивања његовог душевног стања у време извршења дела као и његовог душевног стања с обзиром на његов календарски узраст, јер је дело извршио са тек навршених 18 година живота те да је у време суђења био млађе пунолетно лице.

Врховни суд налази да су и ови наводи неосновани.

О томе да је оптуженом као малолетнику била изречена васпитна мера и да се у образложењу пресуде на страни 4. став 3. управо на ту меру и мислило када је поменута осуђиваност, напред је већ било речи. Уосталом, та чињеница је небитна за постојање кривичног дела у питању.

Вештачење психијатријским прегледом оптуженог се према одредби чл. 130. ст. 1. ЗКП одређује ако се појави сумња да је искључена или смањена урачунљивост окривљеног услед душевне болести, заосталог душевног развоја или друге душевне поремећености, па како се у конкретном случају таква сумња није појавила, то с правом првостепени суд није одредио такво вештачење.

Према одредби чл. 82. ст. 1. ОКЗ, учиниоцу који је као пунолетан извршио кривично дело а у време суђења није навршио 21 годину, суд може изрећи одговарајућу меру појачаног надзора или заводску меру ако се, с обзиром на његову личност и околности под којима је дело учинио, може очекивати да ће се и васпитном меру постићи сврха која би се остварила изрицањем казне.

Како је наведеном одредбом закона предвиђена само могућност изрицања одговарајуће васпитне мере уместо казне, која се, дакле, не мора применити, а првостепени суд није нашао да је треба применити, то се психолошко и психијатријско вештачење и није морало одредити, без обзира што се ради о млађем пунолетном лицу.

Првостепени суд је, дакле, утврдио све одлучне чињенице и то како оне које чине обележје кривичног

дела у питању, тако и оне које се тичу психичког односа оптуженог према извршеном делу, а правном оценом по чл. 168. ст. 1. КЗ РС правилно је примењен кривични закон. О томе је првостепени суд у образложењу пресуде дао довољно разлога које и овај суд прихвата.

Испитујући одлуку о казни, Врховни суд налази да је жалба и у томе делу неоснована.

Казна затвора од 7 месеци на коју је оптужени осуђен побијаном пресудом у складу је са тежином извршеног кривичног дела и степеном кривичне одговорности оптуженог. Првостепени суд је приликом одмеравања казне имао у виду све у овом погледу релевантне чињенице и околности наведене на страни 5. образложења пресуде, које је правилно оценио дајући при том утврђеним олакшавајућим околностима значај особито олакшавајућих околности које оправдавају примену чл. 42. и 43. ОКЗ. Првостепени суд је свакако узео у обзир и потпуно признање оптуженог и изражено кајање, а што је и допринело да казна буде ублажена.

Околност да је оптуженом раније као малолетнику била изречена васпитна мера, такође због кривичног дела против имовине (чл. 166. ст. 1. тач. 1. КЗ РС) и по налажењу овога суда указује на склоност оптуженог ка вршењу кривичних дела исте врсте, па је с правом првостепени суд ту околност имао у виду при одмеравању казне без обзира на то што се оптужени не може сматрати осуђиваним лицем на шта се у жалби указује. Стога се казна затвора на коју је оптужени осуђен побијаном пресудом показује нужном за остварење у закону прописане сврхе кажњавања (чл. 33. ОКЗ), па се супротни наводи жалбе о строго изреченој казни као и предлог за изрицање блаже казне или условне осуде, оцењују неоснованим.

Са свега напред изнетог а на основу чл. 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, За Председника већа-судија,

Мила Бандука, с.р. Слободан Газивода, с.р.

За тачност отправка

сд